

ממתק לשיבת

זמני השבת

יחסיים תל אביב חיפה באר שבע
כניסת השבת 4:01 4:15 4:04 4:19
צאת השבת 5:15 5:16 5:14 5:18

נהנים עם איצי

שלוס לך יופני היקר, אתמול בערב, עד שעה מאחרת, לשבתי וגזרתי מודעות ל"שעת תהלים" שאני מארגן עם החברים... והיום, כבר כמעט התאשתי מהתכנית. אחרי כל הקשיים שהיו לנו עד שהשגנו מקום מתאים ועד שהשגנו פרסים, הבקר, אחד החברים פתח בקבוק שתיה בצורה לא זהירה, והרטיב את כל ערמת המודעות שגזרתי! "זהו זה! אני מרים ידים", הודעתי לנפתלי, אבל הוא לא התרגש. "הרי אנחנו רוצים לעשות דבר טוב...", הוא אמר לי, והזכיר מה קרה עם יעקב אבינו. איך הוא ברח מבית הוריו, היה נרדף על ידי אחיו, את כל הרכוש לקח לו אליפז, והוא נשאר בסוף רק עם מקל אחד לנדוד אתו. למרות זאת הוא המשיך ללכת בדרכו, עם אמונה ובטחון בקדוש ברוך הוא.

גם אחר כך, בבית "קרובי משפחת", חכה לו לבן הארמי שנסה לרמות אותו כל הזמן. ובכל זאת הוא לא אבד את בטחונו בהשם, והיה שלם באמונתו ובתורתו. ומה היתה התוצאה? שכל בניו היו יראים ושלמים ו"יפרץ האיש מאד מאד"...

"אתה מבין?", סיים נפתלי, "בכל שלב אני אומר לעצמי: נכון, קשה. אבל כמו יעקב אבינו, נמשיך הלאה עם בטחון בהשם, ובסוף בטוח תהיה הצלחה גדולה".

שולח אלי

נס על הים

תקציר: ר' ישעיהו ברוזקי, אלפן המטפל בשני ילדים, יצא למסע ארוך לעבר ארץ הקדש. לאחר קדשים, במהלך המלגה מלבנון בימי חג הסוכות, סערה הטביעה את הספינה בה הפליגו. בנס הצליחו להתמס בדפן אחת פון ה'ספה' שהקימו במקורות נפש על הספינה.

נא לשמור על קדושת הגיליון

תקציר: שומר בית המדרש ביבנה בוחן בתשומת לב את הכתוב על הספסל – "מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש", וחשדו נופל על האיש הזר...

101 דרישת שלום מירושלים

יוליוס היה חסר סבלנות. קול התורה געש מתוך בית המדרש; קולות נערים צעירים מתפללים ברתחא דאורייתא, נכנסו באזניו והטריפו את דעתו. לו יכול היה לטפל בכלם.. אלא שפרגע חשוב היה לו להניח את כפו על אותם השנים, שנואי נפשו. הוא לא הבין מה מעכב בעד השומר להכניסו פנימה. בעיני רוחו דמין כבר עשרות פעמים את הרגע הזה, בו הוא פוסע לכוונם של שני הנערים עם הספסל בידו. לא היה לו ספק כי ברגע שיראה אותם, הוא יזהה את פרצופם. לא לחנם התבונן בהם היטב הטב באותו לילה, טרם עזבו את המחנה. אבל השומר היה קשוח. "לא תוכל להכניס!", הבהיר לזר. "בחוי תעמד, אם תרצה, עד רדת הלילה ויסתימו הלמודים. אז תדבר עם מי שתירצה".

הרומאי חרק בשניו, אבל בררה לא היתה לו. אולי עדיף כך, התנחם אל לבו. בחשכה, יקשה על הילדים לזהות בי את אותו שר צבא רומאי מאהלו של אספסינוס. מה גם שזיפי זקן מעטרים עתה את סנטרי וחלוק רופאים לגופי.. כך יקל עלי לשכנעם להתלוות אלי, לשמע דרישת שלום מאביהם. ואז, כשאהיה עמם ביחידות ואיש לא יראנו, אלמדמ מהי נקמתו של שר צבא רומאי.. אסיים את המלאכה ואמלט לי חיש בחזרה מחוי ליבנה – לבו השחר התגעש בקדוה כשתאר לעצמו את השפטים שיגעשה בילדים. נו, שיגמר כבר היום!

זו היתה דרישה הגיונית. "והיכן הנך מתאכסן, האורח?", שאל גדעון ויוליוס השיב: "כרגע הנני דר בבקתה החרבה שבפתח העיר. זה בית נטוש והרי הוא הפקר. עדין לא הספקתי לשכר לי דירה ראונה יותר"...

בית משפחת גאולה

שרי: מה אתה שר לך שם, פיני? את השיר "פדה בשלום נפשי"? זה השיר שאנחנו נשרי ב"ט בסלו, חג הגאולה של האדמו"ר הזקן, רבי שניאור זלמן. עכשו אנחנו בקבל פתקונים לתאריך חשוש אחר, ט' בכסלו - יום ההלדת יום הפטירה של הרבי שאחרינו רבי דובער, האדמו"ר האמצעי.

צביקה: נכון, אבל "בכסלו הוא חג הגאולה" של האדמו"ר האמצעי. גם עליו העלילו עלילות וגם הוא נשחרר ונגאל מבית האסורים, אחרי חקירה ודריקה. אני שר "פדה בשלום" כי גם האדמו"ר האמצעי, בדיוק כמו שקרה עם אביו האדמו"ר הזקן, היה באמצע אפירית הפסוק "פדה בשלום נפשי" בתהלים, בשבאו ובשרו לו שהוא נשחרר מבית הכלא.

ציפי: אז השיר הזה פתאים לכל מי שיושב בבית סהר?

צביקה: לא רק. השיר הזה פתאים גם לכל יהודי שמבקש פהשם שיפדה אותו מהפלימות עם הצר הרע. והשיר הזה פתאים לנו בכיחד, בשאנחנו קרובים כל כך לזמן הגאולה. אנחנו מבקשים פהשם שיפדה אותנו מהגלות, ושהפדה הזאת תהיה - בשלום. פתוך רגע ושפחה.

ר' מרדכי, שהיה אישיות מפרסמת בעיר, הצליח להדחק אל הבית ולהתקבל לרגע קצר אצל הרופא. "אנא, בקר את בני החולה", הפציר ברופא הגדול. אך הלה הניד ראשו בשלילה. "אני רופאו האישי של המלך", אמר, "אין לי רשות להתעכב כאן מעבר לזמן שהקצב לי".

"אתו לך אלה רובל כסף אם תבקר את בני", הבטיח ר' מרדכי. למשמע הסכים הגדול התרופה הרופא והתרצה. "בסדר", אמר, "הבה נצא מיד".

בתם סדרת בדיקות קצרה חרץ הרופא את אבחנתו: "דלקת בשנים התפתחה לזהום חמור, והוא פשוט בגופו של הבן וסכן את חייו". הרופא המשיך: "כאן ברוסיה אין לו סכוי. אבל יתכן שבציוד שהבאתי עמי יש תרופה מתאימה. אם אמצא אותה בתיקי, בנדך יתרפא".

תקנה חדשה נעורה בלבו של ר' מרדכי. במהרה נשלח שליח לביתו של הנסיך, ואכן - לשמחת הכל נמצאה התרופה המתאימה. הרופא האוסטרי צוה להזמין רופא מקומי בכיר, כדי שילמד אותו כיצד להשתמש בתרופה. המרקחת של הרופא האוסטרי גברה על הזהום, והבן נרפא ושב לאיתנו.

הבין ר' מרדכי את דברי אדמו"ר האמצעי "וראיתי שתשועה קרובה לבוא מרחוק ומקרוב" - הרופא בא מרחוק, מאוסטריה, אולם התרופה באה מקרוב, מתיקו שבפטרבורג. וכששלם לרופא טבין ותקילין, ידע שלולא היה עושה כמצות הרבי וחס על ממונו - לא היה הרופא גאות לבקר את בנו...

האישי של מלך אוסטריה. היום מתעתד הרופא לשוב לוינה, ועלי לארגן בעבורו מרכבה שתחזיר אותו לביתו. לכן אני ממהר מאוד".

תוך כדי הדברים אתר ר' מרדכי את מכתבו של הרבי. רטט של התרגשות חלף בו למראה כתב ידו של רבו. בחרדת קדש החל לקרא את תכנו: "קבלתי מכתבך", כתב הרבי, ואז הוסיף את השורות הסתומות: "והלכתי בחדר אנה ואנה, וראיתי שתשועה קרובה לבוא מרחוק ומקרוב". בשולי המכתב הוסיף הרבי: "אל תחוס על ממוך".

ר' מרדכי קרא את המכתב שוב ושוב, פוץ את מצחו במאמץ ונסה לפענח את משמעותו. לפתע האירה בו ההבנה והוא נאחז בהשתאות. איך לא הבין זאת מיד!

הוא בקש מן הדור את כתבת ביתו של הנסיך, שאילו בא הרופא האוסטרי. הדור מסר לו את הכתבת, ור' מרדכי מהר לשם. כשהתקרב, ראה קהל גדול הצובא על הפתח, וכלם מבקשים להפגש עם הרופא הבכיר.

הרופאים ואת תחזיתם הקודרת. את המכתב חתם בבקשת ברכה לרפואה שלמה וקרובה, ומהר לשלחו בדאר לליובאוויטש, עירת מגוריו של אדמו"ר האמצעי.

הוא שער כי המכתב יגיע ליעדו בעוד כחמשה ימים, ולאחר עוד חמשה ימים יזכה לקבל את מכתב התשובה מהרבי. לפניו אפוא עשרה ימי המתנה. ואכן, ביום האחד-עשר עם שחר יצא מביתו והמתין לדור המחלק את המכתבים. מרחוק הבחין בדמותו הקרבה והולכת, וכלא את נשימתו בהתרגשות.

"יש מכתב עבורי?", פנה בקצר רוח אל הדור.

"לא, אדוני", השיב הדור. "לא הגיע עבורך שום מכתב היום".

למחרת התיצב שנית על מפתן הדלת, ושוב התאכזב לגלות שאין תשובה מהרבי.

בבקר השלישי הקדים אותו הדור בקריאה: "יש לי עבורך מכתב, אבל אין לי פנאי לחפש אותו", והמשיך בהליכה מהירה.

למשמע הדברים זנק ר' מרדכי ממקומו והחל לדלק אחרי הדור. הוא השיג אותו, אחז בשק המכתבים ובקש: "אנא, תן לי לחפש את המכתב בעצמי. הוא חשוב לי מאוד!".

הדור הבחין בסערת רוחו של האיש, ונענה. בעוד ר' מרדכי מפשפש בתכולת התיק, שאל את הדור לפשר בהילות. "בבית אחד מנסיכי בית המלוכה נחלה אחד מבני המשפחה", שתף הדור את החסיד, "והזעק אליו רופאו

קוראים בענין

מקרוב ומרחוק

החיים השלום של ר' מרדכי פיטלסון, שכנה בפי כל ר' מרדכי לפלר, על שם עיר מגוריו לפלי שבבלרוס, נקטעו באחת, כאשר בנו חלה במחלה קשה. האב לא חסד בכסף. טובי הרופאים הזעקו אל הילד. אולם איש מהם לא הצליח לאבחן את המחלה.

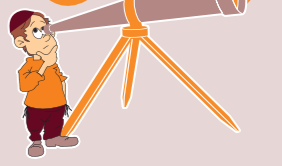
ר' מרדכי היה מחשובי חסידיו של רבי שניאור-זלמן מליאדי, בעל התניא, ואחר-כך של בנו וממשיכו, רבי דובער, אדמו"ר האמצעי. הוא היה עשיר, והיו לו קשרים עם בכירי השלטון ברוסיה הצארית. קשריו אלה שרתו לא אחת את רבותיו, כאשר הללו נזקקו למהלכים בחלונות הגבוהים.

אך עשרו הרב לא פגם במדת חסידותו. הוא היה חסיד עובד השם באמת ובתמים ובעל מדרגה, עד שאמרו עליו כי השיג את מדרגת ה'בינוני' שבספר התניא.

כשנוכח שהרופאים האזוריים אינם יודעים למצא מזור לבנו, יצא עמו לעיר הבירה פטרבורג, אל הפרופסורים הטובים ביותר. ואכן, אלה גלו את מקור המחלה, ואולם תקנה רבה לא היתה בפייהם. "זו מחלה שמפתחת זהום בגוף", הסבירו לאב, "ולצערנו היא חשוכת מרפא".

ר' מרדכי התעשת ומהר להעלות על הכתב את מצבו של בנו. הוא הציג את דברי

דמות מהפרשה

פסוקי הרועה

שבנו ליד הבאר, שלושה רועים עם שלושה עדרי צאן, וחינו.

בשביל מה לחכות? אספר לכם: באזור הזה, חרן והגלילות, אין מספיק מים. הבאר הזו היא שלנו. אבל יש חשש גדול שגנבים יבואו ויקחו את כל המים. לכן פסינו את הבאר באבן ענקית, שרק עשרה בני אדם גברתנים יכולים להרים אותה יחד!

אז הרוחנו שלא גונבים לנו את המים. ומה הפסדנו? שבכל פעם שצריכים להשקות את הצאן, חזבים לחכות עד שיתאספו עשרה רועים ויפתחו יחד את הבאר...

והנה, תוך כדי שאנחנו מחכים, מגיע למקום אדם גבה קומה, פניו מאירות, ומקל בידו. "מאיפה אתם, אחים?", שאל האיש.

"מחרן אנחנו!", השבנו לו. "ומדוע אתם אוספים את הצאן כל כך מקדם?"

"אתמול השמש שקעה מקדם בפתאומיות!", ענית לו. "חששנו שגם היום היא תשקע שוב מקדם..."

האיש חיד: "אתמול היא שקעה מקדם כדי שאשאר ללון בהר המוריה... אבל היום עוד היום גדול!".

והוא נגש לבאר וחלץ את הפקק לבדו, מול עינינו המשתאות! רק אז נודע לנו שזהו יעקב בן יצחק, שהגיע מארץ כנען.

מגלים עולם

נמל יפו הוא אחד הנמלים העתיקים בעולם! כאשר החלה ההתישבות בארץ ישראל, לפני כמאה שנה ויותר, היה זה נמל יפו שקלט אליו את העולים. נמל יפו מפרסם גם במשלוח התפוזים מהארץ אל השוקים של חוץ לארץ (ומכאן השם המסחרי שהצמד להם: תפוזי יפו). כאשר הוקם נמל אשדוד, הוא חדל לשמש כנמל מסחר והפך לנמל דיג. גם היום עוננות בו ספינות וסירות דיג.

בנית נמל אשדוד השלמה לפני ארבעים שנה, וכיום עוברת דרכו כמות אניות המטען הגדולה ביותר. עמק המים שבו, גדול במעט יותר מעמק המים שבנמל חיפה והוא משמש אניות פחם ומכליות דלק. יש בו גם רציף לתנועת נוסעים והוא קרוב מאוד למרכזי התעשייה בישראל ולכבישים ראשיים.

מחכימים ונהנים

הכל אלקות

האדמו"ר האמצעי מליובאוויטש, רבי דובער שניאור, עסק בהסברת עניני החסידות ותבע מחסידיו להיות שקועים בחסידות, עד שאפלו 'שיחת החלין' שלהם תהיה בעניני חסידות עמקים. אחד מגדולי חסידיו, הגאון רבי יצחק-איזיק מהומיל, נכנס אליו פעם אחת ובקש ברכה שיתקבל בדעתו ובהרגשתו שאכן 'הכל אלקות' - שכל המציאות אינה אלא דבר השם ורוח פיו.

במקום לברכו אמר לו הרבי שיאמר לפניו מאמר חסידות. כאשר שמע רבי יצחק-איזיק את המאמר חש כאלו חדר חץ ללבו והבעיר אותו, ופתאום היה ברור לו כל-כך שכל דבר הוא אלקות, עד שהתעורר בו רצון עז לצאת אל הרחוב ולצעק: "הכל אלקות! הכל אלקות!".